

Arrest

nr. 75 663 van 23 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 24 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 oktober 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 20 oktober 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 2 mei 2011 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.3. Het op 3 juni 2011 ingestelde beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 66 684 van 16 september 2011: de Raad weigerde verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekster diende op 31 augustus 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 11 oktober 2011 werd de in punt 1.4 bedoelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd verzoekster op 3 november 2011 betekend en vormt het voorwerp van een afzonderlijk annulatieberoep (RvV 83 778, arrest nr. 75 662 van 23 februari 2012).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof ten aanzien van verzoekster op 25 oktober 2011 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, onder de vorm van een bijlage 13quinquies. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten (...) het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 16/09/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

1.7. Verzoekster diende op 28 oktober 2011 een tweede asielaanvraag in. De tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen bij beslissing van 23 november 2011.

1.8. Verzoekster diende per schrijven van 13 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 3 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“De aanvraag strekkende tot verblijfsmachtiging o.g.v. verblijf werd onontvankelijk verklaard, om reden dat het bijgevoegde medisch attest geen enkele uitspraak zou doen m.b.t. de ernst van de aandoening. In het bevel om het grondgebied te verlaten wordt met de specifieke medische problematiek van verzoekster echter niet in het minst rekening gehouden, laat staan dat hiertoe enig onderzoek werd gevoerd. (stuk 1) Uit de voorbereiding van art. 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt echter, dat zelfs in het geval een ernstig zieke is vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van art. 9ter om reden van onontvankelijkheid, deze niet kan worden verwijderd indien zijn verwijdering een schending zou zijn van art. 3 EVRM. (Gedr. St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36). Door de Raad van State werd hieromtrent gesteld (CE, n° 208.586 dd. 29.10.10): "Il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement force ».

Dit standpunt werd eerder reeds ingehuldigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; ook indien een aanvraag o.g.v. 9ter onontvankelijk wordt verklaard, dient steeds een onderzoek naar de ingeroepen medische problemen te gebeuren, zoniet ligt een schending voor van art. 3 EVRM (CCE 25 juli 2008, n° 14.397):

"Il observe par ailleurs que les travaux préparatoires de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980 rappellent explicitement la règle applicable dans les cas où un demandeur d'une autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est exclu du bénéfice de cette disposition par application du § 4 de celle-ci. Dans ces cas, les travaux préparatoires de la loi indiquent en effet clairement que « Il est toutefois évident qu'un étranger gravement malade qui est exclu du bénéfice de l'article 9ter pour un de ces motifs, ne sera pas éloigné si son état de santé est sérieux au point que son éloignement constituerait une violation de l'article 3 CEDH » (Doc. Pari., Ch., 51/2478/001, Exposé des motifs, p.36).

Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'un étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays d'origine du demandeur, notamment parce n'existerait pas de traitement adéquat dans ce pays. »
In casu heeft verzoekster een duidelijk medisch attest bij de aanvraag 9ter gevoegd, waarin de aandoening van verzoekster wordt beschreven.

In de aanvraag zelf wordt uitvoerig geargumenteed en aangetoond dat behandeling in Sierra Leone niet mogelijk is, met verwijzing naar verschillende bronnen. (stuk 3)

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend vóór en dus zonder enig onderzoek naar de medische problematiek in hoofde van verzoekster, naar de beschikbaarheid van zorg en geneesmiddelen in Sierra Leone, en derhalve ook niet naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer; het bevel om het grondgebied te verlaten is derhalve strijdig met art. 3 EVRM en dient derhalve te worden nietig verklaard."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster op 31 augustus 2011 een aanvraag 9ter had ingediend, die op 11 oktober 2011 onontvankelijk werd beoordeeld, bij gebreke aan vermelding van de ernst van de ziekte. Deze beslissing is, prima facie, definitief in het rechtsverkeer aanwezig. De onzorgvuldigheid van verzoekende partij bij het indienen van een aanvraag 9ter kan moeilijk verwerende partij verweten worden. Een onderzoek ten gronde van de medische problematiek was, gelet op het ontbreken van de ontvankelijkheidsvereisten, niet mogelijk. Verwerende partij had, op het moment van de bestreden beslissing geen verdere medische informatie toegevoegd aan het administratief dossier, zodat verzoekende partij niet gevolgd kan worden in haar suggestie dat de thans bestreden beslissing nog diende te motiveren omtrent haar medische problematiek. Voor zoveel als verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, heeft verwerende partij de eer te antwoorden dat het loutere feit dat een vreemdeling ziek zou zijn, nog niet wil zeggen dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten zou kunnen afgegeven worden, voor zover deze vreemdeling niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van art. 9ter van de wet van 15 december 1980. Een gedwongen verwijdering van het grondgebied is bovendien thans nog niet aan de orde, blijkens het administratief dossier.

"Vooreerst wordt erop gewezen dat deze elementen het voorwerp uitmaakten van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat het standaard medisch attest geen melding maakte van de graad van ernst van de aandoening, zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 7 oktober 2011 met nummer 68 149 werd het beroep tot nietigverklaring verworpen. Uit dit arrest blijkt dat de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat in het standaard medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening van de verzoekende partij niet kennelijk onredelijk is. Door de nalatigheid van de verzoekende partij is de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld en kon de verwerende partij geen onderzoek verrichten met betrekking tot de grond van de zaak, hetzij naar de aandoening van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont niet aan dat ze

voor het nemen van de in casu bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, nog bijkomende informatie omtrent haar aandoening aan de verwerende partij heeft meegegeeld. Door louter te verwijzen naar stukken die het voorwerp hebben uitgemaakt van een eerdere procedure maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. Voorts kan uit het feit dat een 'zieke' vreemdeling niet zal verwijderd worden, niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt op zich geen schending van artikel 3 EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten" (RVV nr. 68.150 d.d. 7 oktober 2011). In casu toont verzoekende partij niet op voldoende concrete manier aan dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst slachtoffer zou worden van vernederende of onmenselijke behandelingen of foltering. Een schending van art. 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Het enig middel is ongegrond."

2.3. Voor zover verzoekster verwacht dat de bestreden beslissing rekening houdt met haar specifieke medische problematiek dient de Raad op te merken dat verzoeksters verwachting geen steun vindt in het gestelde in artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet naar luid waarvan de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde onmiddellijk na de afsluiting van de asielaanvraag beslist dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3 van dezelfde wet bedoelde gevallen. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in casu dan ook enkel uit over verzoeksters illegale verblijfstatus, na de vaststelling dat haar asielaanvraag werd afgewezen. De Raad ziet ook niet in waarom de bestreden beslissing nog eens bijkomend zou moeten motiveren aangaande haar medische problematiek, daar waar de in punt 1.5. bedoelde beslissing een dergelijke motivering reeds bevat. Het gegeven dat deze beslissing vernietigd wordt bij arrest nr. 75 662 van 23 februari 2012 maakt niet dat verzoekster een legale verblijfsituatie verwerft.

2.4. Voor zover verzoekster van oordeel is dat het een schending vormt van artikel 3 EVRM om haar te verwijderen zonder dat haar aanvraag om medische redenen ten gronde werd onderzocht, dient de Raad op te merken dat de wetgever een duidelijk onderscheid gemaakt heeft tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag om medische redenen en dat van verwerende partij niet kan verwacht worden dat wanneer zij een aanvraag om medische redenen onontvankelijk verklaart, zij bij het treffen van een verwijderingsmaatregel de aanvraag om medische redenen ten gronde dient te bestuderen. Dit werd ook zo gesteld in het door verzoekster in haar verzoekschrift aangehaalde arrest van de Raad van State van 29 oktober 2010 met nr. 208.586, waarin een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ertoe strekte te stellen dat artikel 3 EVRM een onderzoek naar de gegrondheid van de medische problemen vereist alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen, ook al werd de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, vernietigd werd: "(...) que l'exposé des motifs de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980 précitée précise néanmoins qu' « il est toutefois évident qu'un étranger qui ne produit pas de document d'identité et qui ne démontre pas davantage qu'il est dans l'impossibilité de produire le document d'identité exigé en Belgique, ne sera pas éloigné si son état de santé est sérieux au point que son éloignement constituerait une violation de l'article 3 CEDH »; que sauf à méconnaître le prescrit de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 précitée, l'autorité ne pourra, même dans ce cas, juger la demande recevable; qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; qu'en ce qu'il revient à décider que le requérant était tenu, au stade de la recevabilité de la demande, d'examiner les éléments médicaux invoqués même en l'absence de tout document d'identité ou de motivation valable qui permette à l'étranger d'être dispensé de la production d'un tel document, le juge s'est mépris sur la portée de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 précitée; que la première branche du moyen est fondée et suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué." Uit voormeld arrest kan wel afgeleid worden dat verwerende partij niet mag overgaan tot een gedwongen uitvoering van een verwijderingsmaatregel zonder de medische problematiek ten gronde bekeken te hebben, zoals ook de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het stelden: "(...) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)" (Gedr. St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36). In casu blijkt nergens uit dat verwerende partij de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. Voorts staat het verzoekster vrij om aan de verwerende partij, gelet op haar medische situatie, een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA